Scriu acest jurnal de tură duminică seara când afară plouă de minute bune. Unde am fost ieri...

PUNCTUL FINAL: vf. Negoiu din munții Făgăraș, la 2.535 m
MARCAJ: triunghi albastru
TRASEU: Sibiu - Porumbacu de Sus - cabana Negoiu - vf. Negoiu și întoarcere. Am înnoptat la cabana Negoiu (30 lei / noapte / persoană). Tura de sâmbătă a durat 10 ore (cu multe pauze).
PLECAREA: vineri, 12 iulie, după-amiază cu mașina personală în care am fost eu, Radu, Anca si Adrian (din București care a văzut tura întâmplător pe site-ul Asociației). Deja plecați de la amiază cu altă mașină erau Doina (din Alba Iulia, cu care am mai fost în alte două ture) cu fiica ei Cristina și Mihai, cei trei ne-au întâmpinat la cabana Negoiu. La scurtă vreme după ce noi am ajuns la cabană au mai ajuns 6 persoane din Alba Iulia, cercetași. Deci, spre vf. Negoiu am urcat, sâmbătă, 13 persoane.

VREMEA: am plecat din Sibiu cu puține speranțe că vremea va fi bună, la radio deja s-a anunțat că vremea devine instabilă în toată țara, se vedeau niște nori grei pe munți. Dar am plecat sperând ca măcar a doua zi să fim mai norocoși. Am fost norocoși și vineri și sâmbătă. Nu ne-a plouat deloc, ba mai mult pe vârf am avut parte de soare.

Am parcat mașina la baza potecii, adică după cei 16 km de drum forestier (rezonabil pentru Logan).

Gata de drum spre cabană

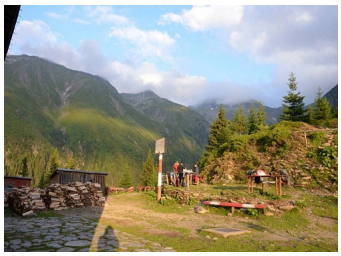

Drumul spre cabană, deja cunoscut, l-am făcut într-o oră. Ajunși la cabană am privit în depărtare spre Negoiu, spre Custura Sărății, spre Șerbota, doar Negoiu era învăluit de nori. A urmat o seară agreabilă în care, pentru a nu știu câta oară mâncarea este cea mai bună, o seară doar cu povești (din păcate fără chitară). Tot la cabană ne-am întâlnit cu Mircea Nan cu care s-au schimbat păreri despre traseele din zonă.

Sâmbătă dimineața, la 8 și un sfert am plecat spre vârf.

Vedere de la cabană

Primul popas a fost după 40 de minute în locul unde treci pârâul Sărății, din acel loc urmează urcușul mai serios, pe grohotiș. A doua pauză am făcut-o la Piatra Prânzului, unde traseul se desparte, unul spre acele Cleopatrei, spre vf. Negoiu, altul prin Strunga Ciobanului spre lacul Călțun. Ceața ne-a însoțit până am ieșit în creastă.

Așa se vedea din creastă, din ceață am ieșit noi.

Ultimul urcuș spre vârf

Din creastă se vede mândul Negoiu și nu se lasă ușor pentru că ultima parte e abruptă. Apropierea de vârf a fost, pentru mine, plină de emoții (am dorit, și eu și Radu de mai bine de două luni să ajungem la el). Pentru prima dată am văzut steagul țării pe Negoiu. Ce bine stătea el acolo.

Pe vârf

Noi și cercetașii

E deja tradițională ora petrecută pe vârf, oră în care admiri tot ce se poate, vf. Lespezi și Călțun, lacul Călțun și

refugiul, vf. Șerbota, vf. Scara, până în depărtare frumosul Suru. Pe vârf am mai mâncat cele mai bune sandvișuri din lume (așa e, Adrian?), ne-a surprins prezența unui ciobănesc care a însoțit un turist până pe vârf, oră în care ne-am odihnit și bineînteles am făcut poze (doar nu ajungi pe al doilea vârf din România fără să faci poze). Coborârea a fost, ca de obicei, solicitantă pentru genunchi (mai ales pentru cei care au făcut o pauză cam mare care s-a simțit). După o binemeritată bere de sfârșit de tură am coborât la mașini (asta după o întrevedere tete-a-tete cu un magaruș)

După fiecare tură reușită noi mulțumim pentru minunea de a fi acolo, mai aproape de cer pentru încă o dată. Mă bucur că toți cei care au urcat au ajuns cu bine și înapoi. Tot o bucurie a fost ascensiunea alături de Anca (pentru a câta oară?) care iubește mult muntele și urcă vitejește, Adrian care a urcat foarte bine, fiind tot primul din șir, de Doina care și-a dorit mult să vină cu noi și a reușit, apoi mirosul de pădure, apa răcoritoare pe fața încălzită, fiecare piatră care este, parcă, de fiecare dată altfel, cât despre acele momente care te despart de vârf..... pentru acestea trebuie să fiți acolo .

Și poze cu plante pentru care îi mulțumesc Ancăi
Bujorii de munte / smirdar (Rhododentron kotschyi)

Potentilla aurea

